

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

Februar 1988

24. årg.

Begynt er ikke endt

Vær faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning. 1. Kor. 15,58.

Du som leser dette, er kanskje så lykkelig at du er blitt «skilt ut fra verden» og blitt en som følger Jesus. Og nå lever du i et lykkelig samfunn med din Frelser.

«Hold fast på det du har, forat ingen skal ta din krone.»

Djevelen har svoret at vi skal dø. Og han går omkring, snart som en brølende løve, snart som en lysets engel. Mange «som begynte i Ånden, fullender i kjødet». Verden og den onde lyst tar dem til fange på ny. De ble trette av å stri og døde kjødet. Derfor ga de seg over til synden igjen.

Eller de bukket under for en alt for stor fristelse og druknet i fortvilelse. Eller det var en ny lære som fikk makt over dem og forførte dem. Så mistet de den enfoldige tros fotfeste i Kristus, og så tørket det åndelige liv bort.

Noen frafalne kjenner en lett igjen, fordi de vender tilbake til verden og synden og bruker ikke lenger Guds

ord. Men andre derimot bevarer et gudfryktigere skinn. Men Ånden har de mistet. Derfor har de ikke noe liv, ikke bruk for nåden eller for evangeliet. De holder seg helst til det som loven lærer om hvordan de skal leve. «Det hadde vært bedre for dem at de ikke hadde kjent rettferdighetens veg... da det siste er blitt verre med dem enn det første.»

Be Gud om at han må være så nådig å bevare deg fra en slik ulykke! Og vær ikke blind for den formaningen som apostelen gir: *Vær faste, urokkelige!*

Vær fast i troen, og lev godt med din Frelser hver dag. La ikke noe bety så meget for deg som det at du hver dag har visshet om din Guds vennskap. Du må alltid være i Kristus. Stå fast i kjærlighet og guds frykt, så at du ikke går trett, verken av menneskers ondskap og utakknemlighet, eller av ditt eget onde hjerte. Da vil du lett bli slapp, når kampen blir hard og langvarig.

Hold ut ennå en liten stund og korsfest kjødet. Nå gjelder det, for nå kjem-

per du for klenodiet. «Vær tro,» sier Herren, «vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livsens krone!»

Stå fast! og bevar håpet og tålmodigheten, selv om korset er bittert og lidelsene tunge. Hold ut, nå gjelder det! Det er bare en liten stund. Det er lett å falle fra. Det koster kamp å holde ut og nå fram til himmelens borg.

Faste og *urokkelige*, sier apostelen. Hold «urokkelig» fast ved det gamle Ordet. La ikke ethvert lærdoms vær få drive dere omkring som bøyelige rør, som beveges hit og dit av vinden. Vi lever i en tid hvor alle slags nyheter på det åndelige feltet blir budt fram. Og menneskenaturen er slik at det gamle ikke smaker lenger, men det som er nytt, det lokker og drar.

Vokt deg for å følge denne tilbøyeligheten i din natur. Vær ikke så innbilsk at du tror at du ikke kan bli ført vill. Du skal nok vite selv hva som er rett og hva som er urett. Vær heller ikke så *utakk-nemlig* mot den guddommelige Ånd og sannhet, som har født deg på ny, at du skulle tro at en annen lære kunne være bedre – eller at du skulle trenge noe nytt, du «som er i Kristus Jesus».

Apostelen sier jo: «Dere er fylt i ham». Og nå vil du gjøre denne nådestand mer fullkommen med din egen gjerning! Hva vil du da svare din Frelser, når han spør om du ikke var allerede salig i ham?

Vi skal ikke la oss drive om av ethvert lærdomsvær. Nei, «som dere har mottatt Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, så dere er rotfestet og blir oppbygget i ham og faste i troen,

således som dere har lært, rike på den med takksigelse.»

Alltid rike i Herrens gjerning. Bli mer og mer flittig i Herrens tjeneste den tid som er tilbake å leve i kjødet, så du ikke i åndelig lathet» lever selv, men Kristus lever i deg, han som elsket deg og ga seg selv for deg.»

Du må være flittig i tjenesten over alt hvor det gjelder Herrens ære og sjelens frlse. Der må du ikke bli trett, men tvert imot bli mer og mer ivrig. Noen begynner så lovende med å tjene Gud og brødrene med et glad sinn. Men etter noen år er de så slappe og kalde. Da er det ikke noen lyst og kraft mer.

La oss være våkne så ikke naturen bedrar oss! «For vi skal høste i sin tid, såfremt vi ikke går trett». «Den som sår i kjød, skal høste fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.

Og ditt arbeid i Herren er ikke forgjeves. Vær derfor våken! Det som skal komme, det vil komme. Og det kommer evig liv til dem «som med utholdenhets i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet.»

C. O. Rosenius

Disiplenes rettferdighet

«Dersom Eders rettferdighet ikke overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer Ingenlunde inn i himmerikes rike» Matt. 5,20.

«Hva slags rettferdighet skal disiplene ha, når den skal overgå de skriftlærdes og fariseernes rettferdighet?»

Den første ting ved denne rettferdigheten hører vi straks av forklaringen på det femte bud, at disiplene skal komme til å kjenne menneskets indre fordervelse og hjertets ondskap, og at også de små synder skal bli til synd. Dette punkt unnlater de skriftlærde og fariseerne å forklare. Fariseerne tror ikke at også en liten synd fortjener helvede. Frelseren viser at det å utskjelle nesten i vrede og bitterhet, fortjener like stor straff og dom som åpenbart mord.

Dette er det første punkt som hører

til disiplenes rettferdighet, at de skal forstå og utlegge Guds lov således, at en liten synd blir like tung og trykkende som en stor synd. Hat i hjertet er like så stor synd for Gud som åpenlyst mord. Skjønt det er så at disiplene ikke kan komme fra den indre fordervelse, bare at lovens rettferdighet skal gjøre det så trangt for dem, at synden kjennes som synd, så at ingen synd blir tillatelig, og under tillatelighetens skygge blir gjort. Dette er det tyngste punkt i loven, som de skriftlærde og fariseerne utelater.

Disiplenes rettferdighet kjennes også på det å forlike seg med sin motstander. Det er igjen et tungt sted i loven, som de skriftlærde og fariseerne lar være å forklare og gjøre. Om huset er uflidd når det kommer fremmede, sier de: «Om forlatelse, huset er så uflidd! Men om de i vrede og bitterhet sier til nesten «raka», det holder de ikke for synd, og ber ikke om forlatelse. Ja, om de enda gir en annen en øreflik, holder de det ikke for synd, og ber ikke om forlatelse.

Dette å forlike seg med sin motstander, er noenlunde blitt en samvittighetssak for de vakte og troende. Men ikke så tilfulle er dette viktige punkt i loven blitt en samvittighetssak at det ikke trenger å bli enda viktigere. Dette er nå de viktigste steder i loven, som de

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø
Tlf. 03-990845

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf. 04-433685
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

skriftlærde og fariseerne lar være å forklare og gjøre.

Men disiplenes rettferdighet skal være meget større enn de skriftlærdes og fariseernes rettferdighet dersom de vil komme inn i himmerikes rike. For det første skal de forstå og utlegge Guds lov slik at også de små synder blir til synd og fører til fortapelse. For det annet skal de forlike seg med sin motstander. Hva som ellers hører med til disiplenes rettferdighet, det innesluttet i de ting som vår Frelser taler om i det hellige evangelium. Når nemlig Guds bud forståes og forklares rett, blir disiplene store syndere. All egen rettferdighet og egen godhet utelukkes. Alle tanker, lyster og begjæringer, som ikke Guds Ånd har virket, blir til synd, og de kommer derved til rett syndserkjenning. De blir angrende og må tigge om nåde.

Deri består nå disiplenes rettferdighet, som er meget større enn de skriftlærdes og fariseernes egen rettferdighet og egen hellighet, at disiplenes egen rettferdighet skal så helt opphøre, at de med levende følelse skal komme til å kjenne at de synker ned i helvede og kommer under den evige dom, dersom ikke Kristus skjenker dem sin rettferdighet og gjør dem så rettferdige at Gud ikke mer kan dømme dem.

Hvorledes er det nu, I Jesu disipler? Er Eders rettferdighet større enn de skriftlærdes og fariseernes rettferdighet? Er I nu avkledt Eders egen rettferdighets filler, og iført Kristi rettferdighet, hvormed I kan rose Eder på dommens dag og si: «Vår rettferdighet er meget større enn de skriftlærdes og

fariseernes rettferdighet. For vi har Kristi rettferdighet»! Kan dere si: «Kristi rettferdighet er vår»! Kan dere nå rose dere av Kristi rettferdighet, når egenrettferdighetens djevel, som er Guds barns anklager, kommer og klager på dere, at dere er horer og tyver? Kan I rose Eder av Eders rettferdighet og si: «Vi har en større og herligere rettferdighet enn de skriftlærde og fariseerne. Vi har Kristi rettferdighet, som er vår egen rettferdighet, som Faderen ser på som den rette rettferdighet, hvorfor Faderen ikke kan dømme oss».

Jeg tror at de rettferdigjorte kan rose seg av sin rettferdighet og si til anklageren: «Vi er rettferdigjort med Kristi rettferdighet»! Amen.

Læstadius

Invasjonen

«Då kom Gud til Bileam og sa: Kva er det for folk som er hjå deg?»
 (4. Mosebok 22,9)

Bileam – profeten

Bileam hadde eit oppdrag frå Herren, Israels Gud. Hans oppdrag er å velsigna (4. Moseb. 23,20). Han er ein profet, så Herren legg sine ord i hans munn (23,5). Det står at Gud viste seg for honom (23,4). Guds Ande kom over honom, og han kallar seg sjølv (mannen med augo att). Hans augo var attlatne for verda, og han høyrd Guds tale og såg syner frå den Almektige – når han sig ned for Herren og får sine augo opplatne (24,2–4).

Det store han ser, er Jesus. Han er «stjerna som stig opp or Jakob, ein kongsstav som lyfter seg frå Israel» (24,17).

Når han blir beden av Israels fiende, Balak Sippors son, om å forbanna Israel, viser han seg å vera vankelmodig, som kvar og ein som les om hans talande asen ser, men likevel blir han i sitt profetiske kall og velsignar Herrens folk.

Likevel er det mange ting som tyder på at han vart fortapt.

Bileams gjester

Ein dag kjem Herren til Bileam med sitt spørsmål: «Kva er det for folk som er hjå deg? Ja, kva er det for folk han har teke inn i sitt hus? Det er Guds folk sine fiendar. Det er Moab og deira fyrste som har invadert Guds åndelege forsamling. Gong på gong sender dei

eldste i Moab sine sendebod til Bileam for å prøva få han til å svika sitt kall frå Herren til å velsigna Israel, og i staden få han til å forbanna Guds folk. Det er fint folk som kjem, Moabs fyrstar, og dei har med seg spådomsløn. Bileam skal få godt betalt for å bli prest og tenar for satan. I staden for å senda dei tilbake straks, blir Bileam blenda av gullet og gjev dei husrom for natta. Det er då Herren legg merke til invasjonen i Bileams heim og hjarta: Kva er det for folk som er hjå deg?

Bileam får ordre om å senda dei heim. Og han gjer det – men dei kjem tilbake, med større og fleire folk enn før og byr han både gull og æra. Og den arme profeten avviser forslaget deira med munnen, men let dei enno ein gong bu i huset sitt natta over. Gud prøver han ved tilsynelatande å tolerera hans gjestmildskap mot fienden – i von om at profeten skal vakna opp og be om frelse og tilgjeving. Men det hender ikkje!

Den penge-elskande og æresjuke profeten rir neste dag med fienden for å forbanna Israel. Det er då Herrens vreide blir kveikt. Herrens engel stiller seg i vegen for ryttaren og lar asenet sjå seg – men Bileam ser no mindre enn asenet! Han har ikkje lenger «lukka augo» for verda og hennar rikdom, men har enda i det me i dagleg tale

kallar televisjon: *Han ser verda sin herlegdom og glans.*

Det heile sluttar med ei syndsbekjening – som ser ut for å vera lite sann og ærleg – og at Bileam til tross for alt velsignar Guds folk, som førde til Balaks vreide.

For Israel kom det ei jammerleg tid, for folket «tok til å driva hor med Moabs døtre» (4. Moseb. 25). Etter Openb. 2,14 hadde Bileam ei læra – han lærde Balak å leggja støyt for Israels barn, å eta avgudsoffer og gjera hor. Peter skriv at Bileam elskar urettferds løn, og Juda talar om dei som kastar seg ut i Bileams villfaring.

Invasjonen i Bileams hus og hjarta lukkast!

Lesarane som vart fjernsyns – «tittarar»

– Kva for folk er det du har hjå deg?

Herren kjem til dei som før vart kalla lesarar: Folket som bøygde seg over Bibelen. Mannen med attlatne augo – han som ikkje skodar etter forfengelegeit – det er lesaren. Han ber lik salmisten: «Vend mine augo bort frå å sjå etter tomheit, hald meg i live på din vei!» Salme 119,37.

Lesaren – det er mannen som fell ned og får sine augo opplatne. Han ser langt, han ser med eit verkeleg «fjernsyn» – han ser like inn i himmelen, inn i Guds miskunn, inn i frelsaren sitt hjarta. Han ser like til Sinai og til Golgata og til Sion-fjella. Han ser Abraham og Isak og Jakob. Han omgjengst med David og alle profetane. Han ser den krossfeste – og vert halden i live på Guds vei.

I hans hus går Bibelens heilage og herleggjorde menneske inn – når han talar med Herren og syng med Asaf: – «Kven har eg elles i himmelen? Og når eg hev deg, hev eg ikkje hug til noko på jorda». (Salme 73,25). «Men eg vert alltid verande hjå deg, du hev gripe mi høgre hand». v. 23.

Kvar finn me lesaren i dag? Han hev vorte etterfylgd av «tittaren» Moabs folk – verda har innvadert dei kristne heimane, og den høgre handa slår på TV'n, som det heiter.

Sverige har fire millionar heimar med alteret åt denne verda sin fyrste, og me i Noreg ligg vel ikkje langt etter i så måte. Luther har sagt at «synda skadar høyrsla» eller «det me ser og høyrer gjer stor skade», og med det meiner han at den som ikkje ser, høyrer og lyder Ordet, men ser etter alt anna, er i stor fåre. Der er sagt at svensken set i gjennomsnitt fem timer for dagen framfor fjernsynet, der verda sine dansarar, musikarar, gjøglarar, forståseg-pårarar, informatorar, skuespelarar strøymer inn i kvar heim og auga og hjarta. Frå småbarn til den aldersstegne sit folket som «tittarar», og syg inn tida sine giftige åndsstraumar for alt guds-liv.

Den korte nådetida

Ein lesara blir formana i Bibelen til å «kjøpe tida». Vi må som kristne, «mens me har tid», gjera det gode mot alle, men mest mot våre truande brør. «Å kjøpa tid, er å anvenda ho rett – å ta ho frå Herrens hand og leggja ho tilbake dit og sidan gjera alt det ein gjer etter Herrens ord», som Rosenius

uttrykkjer det i-vårt kristne kall. Det tyder at me først dagleg les, høyrer og lærer Guds ord. Det er å leva i Jesu namn. Det er å ha vår sæle i Gud åleine. Det er å kvila og arbeida hjå Herren.

Fem timer om dagen – eg trur snautt at det er det tidsskjema Herren har skrive – men for at me i døgeret sine tolv timer dag og tolv timer natt skal verta verande i nåden, det tyder eller krev stille stunder med Bibelen og det betyr at sundagen blir Ordet sin dag.

Men «tittaren», som femti timer i veka tar til seg av «synene» i fjernsynet, korleis ser han ut innvendig?

Kan han lesa Bibelen? Kan han falla ned i bøn? Er han ein ofrande kristen, ein bekjennande og vitnande kristen, ein som formidlar velsigning frå Herren?

Kan han unngå å bli «hjernevaska» av denne verda sin fyrste som jo er den einaste som verda sine folk tilber? For det er jo ikkje krossen sine folk og Jesu vene som steller med programma der.

Lesar, er du vorte «tittar»? Kva er det for slag folk du har hjå deg? Eg blir forferda når eg i dag legg merke til, at endå dei menneske som går til gudstene neste kjenner til alle verda sine musikarar, «aktører» og «idoler» – men er utan kjenskap til Frelsaren sine profetar og apostlar og «dei stille i landet». Kort er vår tid heretter.

Lev for Jesus! Inkje anna er verd å kallast liv.

Horeriet med Moabs døtre

I fylgje Frelsaren sine tydelege ord er vår slekt «ei vond og utru ætt – (som

lever i hor). Det tyder fråfall frå Gud. Det vil seia at hans samtid som kalte seg Israel- Guds folk- i namnet, «hora med andre» hor er i Bibelen brukt om den tilstand ein kristen er i, når han ikkje lenger er trugen og trufast mot Herren Jesus.

Men horeriet var også i ytre meiningsynda i Sodoma – og i Israel. Og gjennom forhandlinga med fienden vart han årsak til skamlege ting i Israel.

Det som kjenneteiknar vår tid er den lausslepte seksualiteten, alle normer som vert oppløyste, den er utan skam. Lauslivnad og hor har det alltid vore – for slik er menneskehjarta – men i vår tid er det «vane», godteke over alt, noko ein overgjev seg til med skamlause augo, noko som den såkalla kyrkja ikkje tuktar og straffar. Dei bur saman utan vigsel og ansvar, Skilsmål og gjengifte blir praktisert åpenlyst, og prestane vigslar fråskilde utan ettertanke og frykt.

Dei tretti år som invasjonen har vart i vårt folk si soga er også den tiltakande lauslivnad på det sedelege område, kjennemerket. Det må understrekast, at dei såkalla massemedia ikkje har vore i tenesta hjå livets Herre, men i teneste for satan og døden. Det som i dag kallast video forverrar situasjonen katastrofalt, serleg for barn og unge.

Forføringa pågår utan å bli hindra, og all kunnskap om Bibelen, om Jesus, er borte hjå dei fleste og særleg hjå barna. Kristne som gjev til misjonen heller uvillig har råd til å betala den såkalla lisensen – ordet tyder blant anna fridom, tilstand! Dei har råd til å

kjøpa eller leiga video-utstyr. Og dei let sine barn bli metta av alt dette tøys og sludder. Innvasjonen lukkast. Avgrunnens brunn er laten opp på vid vegg. Kva er katastrofa i Tsjernobyl mot denne giftige mediagass som fører døden med seg over alt der den kjem inn!

Å skoda den usynlege

Som om han såg den usynlege, heldt

Moses ut. «For han heldt ut som han såg den usynlege». La oss skoda Guds Lam! La oss skoda Guds herlegdom som lyser fram frå Kristi andlet. «Sett meg så jeg ser deg Jesus»! Og vend mine augo bort, så dei ikkje ser etter fåfengd.

Tore Nilsson

(Omsett frå svensk ved A. L.)

Om fyldestgjørelsen for våre synder

Av Johan Gerhard

Kom hit til meg, alle som arbeider og er besværet, og jeg vil gi dere hvile. (Mt. 11,28). Så lyder vår Frelsers ord. Sannelig, kjære Herre Jesus! Jeg er overmåte besværet og sukker under min syndebyrde, men jeg iler til deg, du som er kilden med det levende vann! Kom, Herre Jesus, til meg, for at jeg må kunne komme til deg! Jeg kommer til deg, Herre, for du er jo først kommet til meg. Jeg kommer til deg, Herre Jesus! og begjærer deg med lengelsfull attrå, for hos meg selv finner jeg intet som godt er. Kunne jeg finne noe godt hos meg, ville jeg ikke lenges etter deg med sådan trang.

Ja, i sannhet, Herre Jesus! Jeg arbeider og er besværet. Jeg kan ikke sammenligne meg med noen av dine hellige, selv ikke med noen av de botferdige syndere det skulle da i tilfelle være med røveren på korset. Herre, forbarm deg over meg, som du har forbarmet deg over røveren på korset! Jeg har levd

ugudelig,, jeg har levd i synd, men jeg ønsker inderlig å dø i guds frykt og rettferdighet. Akk! men guds frykt er langt fra mitt hjerte! Derfor tar jeg min tilflukt til din fromhet og rettferdighet.

La ditt liv, Herre Jesus, som du har gitt til gjenløsning for mange (Mt. 20,28) også komme meg til gode! La ditt allerhelligste legeme, som er mishandlet og vanæret for min skyld ved hudfletting, spott, slag og torner og opphengt på korsets tre, komme meg til gode! La ditt hellige blod, som under din lidelse og død utgikk av din side (Joh. 19,34), og som renser fra all synd (1 Joh. 1,7), komme meg til gode. La din allerhelligste guddommelige natur, som oppholdt din menneskelige natur under din lidelse, komme meg til gode! Visstnok hvilte din guddommelige natur og viste seg ikke virksom, men den fullbyrdet dog min forløsnings tilbedelsesverdige hemmelighet, og gav din hellige lidelse en uendelig kraft og

vekt, således at Gud ved sitt eget blod forvervet meg elendige til sin eiendom (Ap.gj. 20.28). La dine sår, hvori all min legedom ligger, komme meg til gode! La din allerhelligste lidelse komme meg til gode! La din fortjeneste, som er min siste tilflukt og mitt siste legemiddel mot mine synder, komme meg til gode! For hva du har lidt, det har du lidt for meg, hva du har forvervet, det har du forvervet for meg uverdige.

Derfor beviser Gud sin kjærighet mot oss ved et vitnesbyrd som overgår vår, ja, endog alle englers forstand, at Kristus er død for oss mens vi ennå var syndere (Rom. 5,8). Hvem skulle ikke undres og forbauses?

Ikke anropt derom av noen, men meget mere hatet av menneskene, ber dog Guds Sønn av idel forbarmelse for syndere, for sine fiender. Ja, Han ikke bare ber for dem, men Han gjør også Guds rettferdighet fyldest ved sin fattige fødsel og ved sitt hellige liv, ved sin bitre lidelse og sin redselsfulle død.

O, Herre Jesus, du som ber, har lidt og er død for meg før jeg følte trang og lengsel etter din lidelse og fortjeneste, før jeg ropte til deg om å utbetale løsepengen for meg, hvorledes skulle du kunne støte meg bort fra ditt ansikt? Hvorledes skulle du kunne nekte meg frukten av din hellige lidelse, da jeg roper til deg fra det dype (Salm. 130,1), og ber med tårer og sukk om frukten av din fortjeneste?

Av naturen er jeg din fiende, men av nåde har du ved din lidelse og død gjort meg til din venn, din bror, ditt barn. Du tok deg av meg da jeg var din fiende

og ennå ikke ba omtilgivelse, hvorledes kan du nå forsmå og forakte din venn som nærmer seg til deg med tårer og bønner? Den som kommer til deg, vil du ingenlunde støte ut (Joh. 6,37), for ditt ord er sannhet. Du har talt til oss i ånd og sannhet, og vi har mottatt det evige livs ord av deg (Joh. 6,68).

Gi akt! og oppløft deg, min sjel! Vi er av naturen syndere, men nå er vi rettferdige av nåden. Før var vi Guds fiender, nå er vi Hans venner og meget nære slektninger. Tidligere satte vi ikke vårt håp til Kristi død, men nu har vi også i Hans liv hjelp og bistand. Fordum var vi døde i våre overtredelser, men nu er vi levendegjort med Kristus (Ef. 2,5).

O, hvor uutgrunnelig er Guds kjærighet, hvormed Han har elsket oss! O, hvor overflytende er Guds nådes rikdom, hvormed Han bereder oss rom i de himmelske boliger! O, hvor inderlig er Guds barmhjertighet, ved hvilken soloppgang fra det høye har besøkt oss (Luk. 1,78).

Kristi død har skjenket oss rettferdighet og liv. Da Frelseren døde, betalte Han Faderen løsepengen for oss. Nå vil Han gjøre oss alt godt, for Han lever og treder frem for sin Fader for oss. Men Kristus lever og bor også ved troen i våre hjerter (Ef. 3,17). Måtte tanken på Hans allerhelligste fortjeneste være rett levende og kraftig der inne.

Dra meg til deg, Herre Jesus! så jeg i gjerning og sannhet må eie det som jeg her i håpets og troens visshet forventer. Jeg ber deg: «La din tjener få være hos deg, at han må få se din

herlighet som din Fader har gitt deg (Joh. 17,24), og at han må få bo i det rum som du har beredt ham i din Faders hus! Salige er de som bor i ditt hus, de skal stadig love deg (Salm. 84,5).

O søte Gud, din kjærighet
den har jo ingen like,
min sjel, min munn, min tunge vet
den ikke ut å sie!

(Fra Hellige Betrakninger)

For syndere!

Det er et troverdig ord og fullt verd å motta, at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største. 1 Tim. 1,15.

Jesus kom for å frelse syndere. Men jeg er da ikke en synder, vil mange si. Jeg har gjort mine feil og dumheter, det innrømmer jeg. Men synder – nei, det er for hårdt et ord.

Dersom du tenker slik, får Jesus foreløpig ikke gjort mer for deg. Da må du først få møte Ham slik at du får se deg selv i et klarere lys. Han må få vise deg din synd, så du får bruk for en frelser.

Men du har kanskje fått se din synd, og nå er du fortvilet over det du har fått se. Du bestemte deg en dag for at du ville bli en kristen. Du sluttet med de syndige vanene Gud viste deg. Derfor var du en tid lykkelig og glad: Du var blitt en kristen. Men nå har Gud vist deg at her er mere synd hos deg enn de utvortes stygge vanene, som du kunne legge av. Å elske Gud – det er så vanskelig. Å være flittig med Bibel og bønn – det går opp og ned med det. Og den tjenende kjærlighet i hverdagslivet, den ser du ikke så mye av i ditt liv. Du er fortvilet over dette, du tenker

av og til at du blir aldri en virkelig kristen. Kanskje en like godt skulle gi opp alt? Det hele er jo så håpløst, – du synes du selv er håpløs. Du er blitt en synder.

Min venn, Jesus er kommet for å frelse syndere. Nettopp fordi du er slik som du er, derfor døde Jesus for deg. Nettopp fordi du ikke kan makte å gi deg helt over til Gud som du skulle, nettopp fordi ditt hårde hjerte ikke kan elske Gud – nettopp derfor måtte Jesus dø for deg. Han døde for ugudelige, slike som deg. Han er kommet for å frelse syndere, slike som deg. Himmelten skal en dag være full av frelste syndere, slike som deg!

Så takk Ham for det!

*Du som freden meg forkynner,
Du en frelser, jeg en synder,
Du med amen, jeg med bønn,
Du med nåden, jeg med skammen,
Å, hvor vi dog passer sammen,
Du Guds Salvede, Guds Sønn!*

Carl Fr. Wisløff

Troens gjerning

De sa da til ham: Hva skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger? Jesus svarte og sa til dem: Dette er Guds gjerning; at dere skal tro på den han har utsendt».

(Johs. 6,28-29)

Her har vi en *frelsende gjerning*: at du tror på Jesus Kristus. Derfor er ingen menneskelig gjerning større, for denne gjerningen skapes av Den Hellige Ånd.

Men så er heller ingen synd større enn den at en forkaster Jesus Kristus. Det må være toppen på hovmot og selvrettferdighet.

Derfor hjelper dine gjerninger deg ingen ting på dommens dag, om du har sviktet her.

Men ennå står Jesus med utstrakte hender for å ta imot alle som kommer til Ham.

H.C.H.

Jesus Kristus og ham korsfestet

I uforstandige galatere! hvem har forgjort eder, I som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet? (Gal. 3,1).

Ja, han hadde et klart siktemål med sin forkynnelse Paulus.

Han malte ikke en hvilken som helst Kristus for galaternes øyne. Men som *korsfestet!*

Jesus Kristus, *Gud som menneske*. Han er den som har sont din synd, og da er det en fullkommen gjerning. En gjerning som står for Gud. Og det er det viktige. *Det holder for Gud.*

Han malte ikke en Kristus som helbredet og hjalp, selv om Han også gjør det når det er tjenlig. Men det er ingen frelse i å kjenne Kristus slik. Heller ikke malte han en Kristus som fylte oss med kraft og som skulle gjøre oss til

«helgener». Men Kristus som *korsfestet*.

Det forkynnes så mye i dag at du må gjøre noe ekstra for å få Den Hellige Ånd. Innvie deg mer – være mer avgjort – be mer osv. Som om det berodde på deg og din innsats. Men det forkynner ikke Herren gjennom Paulus. Nei, men ved å få Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet!

Der dette budskapet blir tatt imot og trodd, der blir og Den Hellige Ånd tatt imot – der blir også Jesus tatt imot – der tar den *treenige Gud* bolig.

Han malte Jesus Kristus korsfestet. Da Han hang der på Golgata kors, på

denne bestemte dagen i historien, da tok Han *verdens* synd bort. Så du er ren slik Han ser deg *i Jesus*. *I Ham* er din synd tatt bort!

I forbindelse med at de var kommet bort fra dette og ville finne rettferdighet hos seg selv, skriver Paulus: «*I uforståndige galatere! hvem har forgjort eder?*» Der er ikke noe annet evangelium enn dette at *Jesus* er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helligjørelse og forløsning.

Det er ikke noe annet evangelium enn dette at *alt* er gitt oss i *Jesus*. Dette er det vi igjen og igjen må få høre, fordi vår natur *alltid* vil en annen vei.

Men, bli i meg, sier *Jesus*, så blir jeg i eder, og den som blir i meg og jeg i ham, han bærer megen frukt. Og det er

ikke noe annet vis å bli i Ham på, enn ved å ta imot Ham slik Han kommer til deg i evangeliet. Du har «lov til å tro det». Det er for *deg!* Den som tar imot ordet om *Jesus*, tar imot *Jesus* selv.

For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst er *det* en Guds kraft?

Hva er ordet om korset for deg?

Det spørres ikke om hva du er med på – eller hvor åndelig du er i egne eller andres øyne – hva du har lært eller tilegnet deg – hva du har opplevd e.l. men hva med *ordet om korset?* Er det for deg en dårskap eller en Guds kraft. Er du fortapt eller frelst? Svaret finner du på ditt forhold til ORDET OM KORSET.

Einar Kristoffersen

Songskatten vår!

Det står skrive at Guds ord (Bibelen) er sju gonger lutra. Det minnner om edelt metall. Det er skatta høgt, for det varer og står seg. Slik nettopp med Gudsordet!

Men ikkje for alle er Guds Ord ein skatt, berre for dei truande. I sorg og trengsler og prøvingar vart Gudsordet rikare og meir umissande. Dette har ikkje minst fått sitt uttrykk i salmane og songane våre. Me kan med rette tala om ein songskatt. Og her står den skandinaviske songskatten med dei beste i verda!

Ein skatt, ein juvel eller eit smykke, slengjer ein ikkje frå seg kvar som helst,

eller gir det til kven som helst. Ein tek vare på skatten! For tjuvar finst det mange av.

Er songskatten vår i nokon fare no?

Veit me eigentlig kor dyrebar og nytig songskatten er for kristenlivet? No framhever ikkje alle songar og salmer like sterkt Guds ord, og ikkje alle får fram det sentrale like tydelig. Men dei som gjer det, er av dei finaste juvelane! Og det veit stortjuven om!

No skal eg her berre nemna to av våre dyre juvelar; og du får sjå etter om nokon tjuv må har vore der!

1. Første juvelen er Skrifta si lære om syndefordervet, sanninga om oss

sjølve. 2. Det andre er sanninga om Han som leid for syndene våre.

1. Sanninga om syndefordervet:

a) I Sangboken (S) og i den gamle (s) nr. 230 v. 4 står det:

«å – all din byrde som ved *synden* ble lagt på din rygg»; det er i ei sangbok (x) nr. 29 og i ei onnor (z) nr. 58 vorte til: «– all den byrde du bærer så tung på din rygg». Merk! Den tydelige tale om synda er burte!

b) S 576 og s 503 v.2: «Og *vantro* vil meg hindre på Ordet blott å se», er i x 693 og i nok ei anna y 39 vorte til: «Så sjelen ei Guds nåde for angst og tvil kan se». Men forfattaren sa noko anna!

c) S 367 og s 293 v.4: «Når *mine synder* vil meg krenke», er i x 390 byttet med: «I alt hva jeg mon tro og tenke».

d) S 14 og s 15 v. 2: «Stå meg bi, o kjære Fader, skjønt mitt hjerte *syndig er*», det også måtte byttast med: «– skjønt jeg arm og ringe er», x nr. 664 v. 2.

2. Og så om Jesus Kristus som lei straffa for syndene våre:

a) S 314 og 248 v. 4: «Jeg ble kjøpt med Jesu vunder», som jo minner oss om Jes. 53, det endra x 100 til: «Den som tror går ei fortapt.»

b) S 230 = s v. 1: «Og *Ied synderes angstfulle død*»; det lyder i x 29: «Og på korset forløsningen fant». Nei! JESUS fant ingen «forløsning», men Han vant den for oss ved å lida forbannings-døden for oss!

c) s 329 og s 259 v. 2: «HAN brakte soning da døden Han led». Det også måtte forkludrast til: «Livskildens

strømmer min glede og fred». (x nr. 289 v. 2). – Dette får vera nok til å visa at tjuvar har vore på ferde i songskatten vår. Og då å setja same forfattarens namn under, det er jo kriminelt!

«Ta avstand frå slike», seier Guds ord! Sjå Rom. 16:17.

Nokre spørsmål til våre eigne i denne samanhengen:

Alt tidlig blei noko vesentlig skifta ut i sangen av Brorson (1735) S. 312 v. 5, s 246 v. 3 og Norsk Salmebok (NSB) nr. 324 v. 5:

«Den grunn hvorpå jeg bygger, Er Kristus og Hans død; *I JESU pines skygge* er sjelenes hvile söt», bytta ut med: « – i Kristi korses skygger – .» Det var jo meir fornuftig at det kunne vera skugge av eit kors. Men eg er einig med Johannes Brandtzæg som sa: «Vi vinner ingen sjel for himmelen ved å runde av på korsets dårskap.» Han hadde då påpeikt at i felles Sangboken var: «Du *slakte* lot Din den enborne Sønn» med « – ofre lot – » og seinare «Du *frelste* oss – », S. 665 og s. 204 v. 4. Den finst ikkje i NSB.

Og til slutt: Kvifor er fleire alvorlige songar og vers utelatt? Kvifor har NSB i nr. 506 utelatt v. 2 og 3? Der denne aktuelle og ransakande sanninga står tydelig s. nr. 176: (S. av 1950 har ikkje den sangen.) «Jeg vet vel mangen suger gift Av nåden som oss trøster, Og har Guds ord og Hellig Skrift Til skjul i sine lyster. De sier det har ingen nød, De håpe tør på Kristi død Endog i sine synder». Brorson: 1739, altså ei salme sungen i fleire hundre år av Guds folk!

Og likeså denne songen av Brorson av 1765:

«Hva ble der liten tap på tiden, tenkte vi på dødens skål» for der står noko reint så trist: «Hvor ligger

mangen evig fangen Som på veien var!» (s. nr. 156 v. 2).

Jesus sa: «— det Eg segjer dykk, det segjer Eg alle: VER VAKNE!»

Andreas A. Bø

Når er jeg en kristen

Av Olav V. Sendstad

Når dette spørsmål stilles, må svaret handle om de sanne, åndelige kjennetegn på å være en kristen, d.v.s. om de kjennetegn som er så klare, at vi kan si: Hvis du er slik og slik, da er du en kristen.

Men det ligger alltid en fristelse, når vi taler om kjennetegn, til å bli så oppatt av seg selv, at man ganske glemmer at det å være en kristen er noe som er så enkelt og enfoldig at man i grunnen slett ikke behøver å gruble over en lang rekke kjennetegn. Det å være en kristen er å bli *gjenfødt av Guds Ånd* (Joh. 3), å bli en *ny skapning i Kristus* (2 Kor. 5,17). Og gjenfødelse er i egentlig forstand et enten-eller. Enten er jeg gjenfødt – eller så er jeg det ikke.

Å være himmelborger er som å være verdensborger: Jeg ble verdensborger da min mor fødte meg – og det faller meg da aldri inn å tale om at jeg er mer eller mindre født, – jeg er født, og det menneske som ikke er født, det er ufødt, det er ikke noe menneske. –

Slik er det også å være himmelborger: Det er meningsløst å tale om å være mer eller mindre gjenfødt. Enten er vi gjenfødt – eller så er vi det ikke.

Jeg synes det er riktig å minne om dette allerede fra begynnelsen av, så talen om kjennetegnene ikke skal føre oss på det villspor, at det å være en kristen blir mere innviklet enn den høyere matematikk. Gud har selv sagt i sitt ord at veien er så enkel at enn ikke dårer skal fare vill. Derfor vil vi også si det rette i denne sak så enkelt som våre ord nå kan peke på dette store enten-eller.

Når vi nå spør etter disse enkle kjennetegn, så dukker det øyeblinkelig et annet lite spørsmål opp, som jeg også vil nevne fra begynnelsen. – Blant alle de mulige og umulige, tenkelige og utenkelige kjennetegn på å være en kristen, kunne jo noen tenkes å være strengt *nødvendige*: Så det er umulig å være en kristen uten å ha disse kjennetegn; andre kunne tenkes å være *unød-*

vendige: Så at det er mulig å være en kristen uten å ha dem. Da blir spørsmålet: Hvem skal avgjøre hva som er nødvendig og unødvendig i denne sak?

Skal det avgjøres av våre tanker, av den offentlige mening eller av våre erfaringer? La det på forhånd stå fast, at det er Guds ord, Bibelen, Jesu lære og apostlenes og profetenes tale som har det avgjørende ord i denne sak. Og vil du ikke bøye deg for Bibelen og Jesus, da må du ikke tro at du kan finne noe kristelig hos deg selv. Står Jesus og Bibelen ikke på forhånd fast i denne sak som norm og målestokk, da har vi ingen rett til å tale om det kristelige, allerhøyst om det religiøse.

Vender vi oss nå til Bibelen med dette spørsmål: Hvilke kjennetegn angir Bibelen på å være en kristen? – da vil vi til vår store forundring ikke få ett, men to meget forskjellige svar. Det synes derfor ikke å være helt så enkelt som vi gjerne vil ha det til.

Guds ord faller nemlig i to deler: *Lov* og *evangelium*. Begge deler er Guds ord og hører sammen. Det er grunnen til at vi tilsynelatende får to svar.

Men selv om lov og evangelium hører sammen, så skal de ikke blandes sammen, men holdes klart fra hinan-

nen, for de er meget, meget forskjelli-
ge. Det er grunnen til at vi får to for-
skjellige svar på hva det er å være en
kristen.

Forskjellen på lov og evangelium har Paulus inngående forklart i Gal. 3 og 4. Og for å forstå at det er en direkte motsetning å være kristen etter loven

og etter evangeliet, minner jeg om at Paulus her sier at loven er gitt til å tukte, refse og *døde* (ikke til å levende-gjøre, d.v.s frelse (Gal. 3,21f), mens evangeliet er gitt til å *levendegjøre*, besegle med Ånden og gjøre oss til Guds barn.

Hvis vi derfor blander lov og evange-
lium sammen, blander vi død og liv
sammen, og så blir det ganske ubegri-
pelig hva det er å være en kristen. Men
holder vi lov og evangelium fra hinan-
nen, da kan vi enkelt og enfoldig si hva
det er å være en kristen.

La oss derfor betrakte de to svar
hver for seg – og først:

(Forts. neste nr.)

Jesus Kristus

Dette navnet er et kjent navn i Nor-
ge, men mange mennesker bryr seg
ikke om dette navnet, og langt mindre
om hva dette navn betyr og forteller
oss. Men dette navn er verdens største
og betydeligste navn, og bringer oss
den største nyhet som noen gang er
forkynt blant menneskene.

Jesus betyr frelser, og å komme i
forbindelse med han er det største som
noen gang kan hende et menneske. Jeg
har levet i troen på han og samfunnet
med han i 65 år, så jeg vet hva jeg
snakker om og skriver om.

For å komme i forbindelse med ham,
må du få se din synd, for ingen har
behov for frelse uten at de ser sin synd.
Når menneskene går så rolige som de
gjør, så er det fordi de ikke ser sin synd

og sin fortapte tilstand. Om du fikk se hva Guds ord sier om vår synd og tro det, da ville også du få behov for en frelser.

Guds ord sier at alle mennesker er syndere og fattes Guds ære, og at ingen er rettferdig, enn ikke en. Blir ikke dette en levende sannhet for deg, da blir du ikke frelst, for Jesus kom ikke for å frelse rettferdige, men syndere, for å søke etter fortapte for å frelse dem.

Men mange av dem som ser sin synd og ble frelst ved troen på Jesus, de ser ikke hva navnet Kristus betyr, derfor går de som i en tåkedis uten å bli frigjort i sin ånd. De kjerner på at det er noe som mangler, og det de mangler er synet på Kristus og den gjerning han har gjort for deg, og gjør hver eneste dag, også i dag. Han er vår broder ved Guds side og vår talsmann hos Faderen, som viser seg for vår skyld, taler vår sak og ber for oss. I Johs. første brev står det: Som han er, så er også vi i denne verden. Faderen ser på Jesus, og ser oss gjennom ham rettferdige, rene og fullkommen som han er, og det ennå mens vi lever her i verden som frelste syndere. I sangboken nr. 222 står det: «Ren og rettferdig, himmelen verdig, er jeg i verdens frelsere nu».

Dette er Jesus sin gjerning i dag som vår ypperstesteprest, derfor har han fått navnet Kristus, som betyr den salvede, den som er utvalt og salvet av Gud til denne frelsergjerning.

Går dette opp for deg, får du se hva som er deg gitt i Kristus, da vil du bli frigjort i din ånd. Det er fordi du ikke ser dette at du lever i en tåkedis og ser ikke hele sannheten. Måtte dette få være med å vekke deg til å søke og få se hele sannheten om Jesus Kristus vår frelser.

Det som mest forkynnes er hva Jesus gjorde da han var her på jorden, og det er verdens største gjerning som er gjort, for da frelste han oss og betalte hele verdens synd. Hvem kan begripe en slik gjerning og en slik sannhet når der ikke finnes en eneste rettferdig? Det er den Hellige Ånd gjennom Guds ord som kan åpenbare dette for oss.

Men den gjerning han nu gjør, er den befaling han gav sine disipler om å gå ut i all verden og gjøre alle mennesker til mine disipler, og jeg som har fått allmakt i himmelen og på jorda skal være med dere alle dager. Dette arbeidet foregår nå for fullt, forat huset skal bli fullt. Måtte det ikke hende deg som leser dette at du skal tape din plass.

Hilsen fra Ole Rolfsnes